

точка, разклоняваха се оттамъ и образуваха нѣщо като стрѣха, съ дълбока междина подъ нея. Вълчицата застана между дветѣ жили, порови земята, подуши я, огледа се и чевръсто зари съ двата си яки предни крака. Тя ровѣше, поспираше да се услуша и продължаваше, съ удвоено усърдие.

Скоро между дветѣ жили, дълбоко подъ стеблото, се образува широка яма, която побираше вълчицата наполовина. Изровената прѣстъ бѣше разхвърлена наоколо, окръжаваше леговището и му служеше като нисък защитенъ ровъ — срещу вражи погледи, срещу дъждъ и вѣтъръ. До обѣдъ леговището бѣше съвсемъ готово, постлано съ сухи джбови листа и мека трева, накубана отъ поляната. Тогава вълчицата се вмъкна вътре, дълготѣпка и обикаля въ кръгъ, докато се настани, накрай сви се и легна, като прикрепи главата си къмъ входа. Личеше, че се приготвя за продължително лежане. Отвреме-навреме тя изпъшкваше, дъшеше се по хълбоцитѣ и подъ корема; очитѣ ѝ бѣха ту притворени като отъ тежка умора, ту разширени и горящи съ тайнственъ пламъкъ на страхъ и страдание. Къмъ залѣзъ пѣшканията се превърнаха въ сподавено скимтене и глухи стенания.

Така премина тя цѣлата нощъ. А на утрото въ прегръдкитѣ ѝ се движеха шесть малки живи рошави топки. Тя лежеше все така свита на кълбо, поръмжаваше нѣжно, лижеше малкитѣ си слѣпи рожби, оправяше ги и нагаждаше къмъ набѣнгалото си отъ млѣко виме.

Презъ тази нощъ вълчицата бѣ станала майка. Отъ този день тя пое тежката грижа и отговорностъ за шесттѣ крехки сжщества, които бѣха повече отъ живота ѝ, повече отъ цѣлъ свѣтъ. За да ги запази и нахрани, нѣмаше опасностъ срещу която не би се хвърлила, нито жалостъ — къмъ когото и да било.

Презъ нощитѣ бдѣше като орлица надъ малкитѣ, а паднѣше ли мракъ — хвърляше се като слѣпа на ловъ, безмилостенъ и кървавъ. Загиваха подъ якитѣ ѝ челю-